

579
967

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ՊՐԻՆՏԻՆԳՆԵՐ

1967 ՊՐԻՆՏԻՆԳՆԵՐ

ՀԱՅԿ

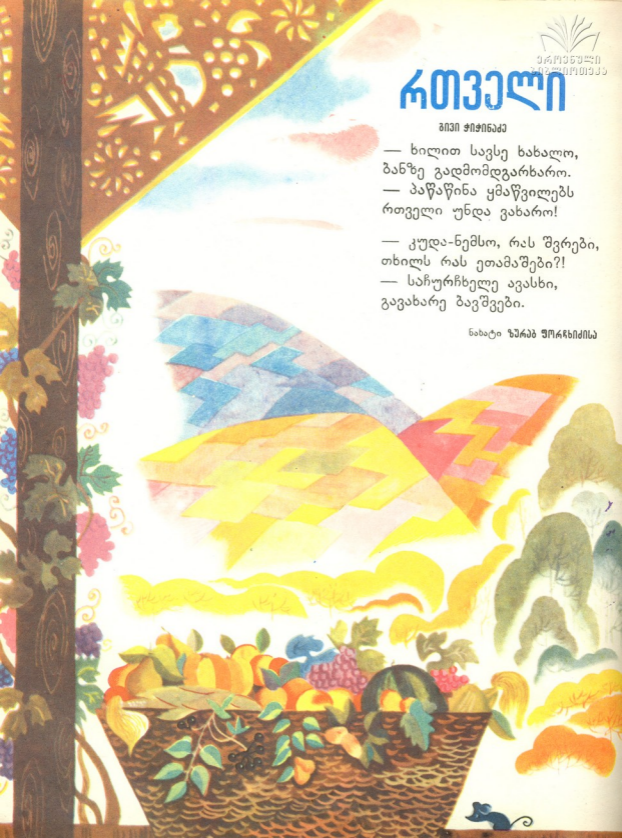
რთველი

გივი ჭიჭინაძე

— ხილით სავსე ხახალო,
ბანზე გადმომღვარხარო.
— პაწაწინა ყმაწვილებს
რთველი უნდა ვახარო!

— კულა-ნემსო, რას შვრები,
თხილს რას ეთამაშები?!
— საჩურჩხელე ავასხი,
გავახარე ბავშვები.

ნახატი ზურაბ შორაჩიძისა

მარანი

სოლომონ ლაშვარიაშვილი

ნახატები ზურაბ მამარიაშვილისა

მამამ ორ ბაწია ქოცოს თავი მოხადა და ბიჭებს უთხრა: ოღონდ ახლა ფეხებში ნუ გამეჩხირებით და აგერ ეს ერთი ქოცო ერთისა იყოს, მეორე—მეორისა და როგორც გინდათ, ისე მოუარეთო.

აბა, ასეა საქმეო,—დატრიალდნენ ზურია და ბაქარი. ხმარებისაგან საბონივით გალეული სარცხი იშოვნეს და საქმეს შეედგინენ. ბაქარმა ცალყურას სტაცა ხელი და გაქანდა. მე შენ გეტყვი და, წყარო შორსა პქონდათ!—იქვე, ეზოს წინ ჩამოწანყარებდა.

ზურიასა და ბაქარის მამა ქვევრის ბირას ჩამოვდა; უყურებს ბიჭებს, უყურებს და ელიძება. ბაქარს მოაქვს და მოაქვს წყალი, მოაჩქაფქაფებს ცალყურას, ნახევარი ფეხებზე ესხმება, ნახევარს კი ქოცოში სცლის

და ისევ წყაროზე გარბის ცარიელი ცალყურათი.

ზურია კი რამდენჯერმე მიუს-მოუსვამს სარცხს, მერე უპო,—იტყვის, ოფლიან შუბლს მაჯით მოიწმენდს და ცოტას შეიქაქანებს, შემდეგ ხაბორით ამონაბავს ნარეცხ წყალს, თან მუჭით სინჯავს, აბა, ფერი დაიწმინდა თუ არაო. სულ მამასავით იქცევა.

— უკვე მოძვრა ტუტყვი, ერთსაც მოვაღლებ და ეგ არის!—ამბობს ზურია.

— აბა, შენ იცი, პე!—ეუბნება მამა.

ცოტა ხნის შემდეგ კი ბიჭი ზურია ხმამაღლა აცხადებს:

— ქოცო უკვე გარეცხილია!

— ყოჩაღ, მაჯობეთ და ეგ არის!—ელიძე მამას,—წადით ახლა და ბებია მარჯავს

10.36X

გაურეცხვით ქვევრები. ცოლო, მარტოხელა ქალია.

ბიჭები სულ კისრისტეხით ვარბიან.

— რა ამბავია, ბიჭებო? — ეკითხება ბებია მართა.

— ქვევრები უნდა გაგირეცხოთ. — ამბობს ზურაბი.

— ოჰო, ვინ გითხრათ, ქვევრები გამირეცხეთო?

— მამამ გამოგვგზავნა. — თავს იმართლებს ბაქარი.

— ჰოო, აი, თურმე რა ყოფილა! — ბებია მართა, — წადით, ჯერ წყალი მოზიდეთ და მერე ქვევრები დავრეცხოთ.

ბიჭები ეზიდებიან და ეზიდებიან წყალს, ერთმანეთს ასწრებენ.

ცოტა ხნის შემდეგ ბებია მართა გამოდის, იყურება ვეება ქვაბში, რომელიც ბიჭებს ნახევარზე მოუყრიათ წყლით და ამბობს:

— აუჰ, ეს რამდენი წყალი მოგიზიდავთ. გეყოფათ ახლა, წამოდით, დღეს ჩემი მუშები ხართ.

რა გინდა, სულო და გულო, ვაშლი თუ ჩურჩხელა, თხილი თუ ატამი... მართა ბებო უხვად უმასპინძლდება ბიჭებს.

ახლა უკვე შემოდგომის მიწურულია. რა ხანია ვენახებიც დაიკრიფა და ყურძენიც დაიწურა. ბებია მართა კი, სადაც დანახავს ზურიას და ბაქარს, სხვების გასაკონადა ამბობს:

— იცით, ხალხო, წელს ზურიამ და ბაქარმა რა სიკეთე მიყვეს? ქვევრები დამირეცხეს, ქვევრები!

ბიჭები კი იტიმებიან. ახლა მანც დაიჯერეთ, რომ პატარები აღარა ვართო.

წყვილი,
ჩიტი,
ციცი
და
ვატოია-
ვანტანტი

ჯანსუღ ჩარაქიანი

ნახატები ჯღ. პაპოქაძისა

რწეილი ასტა-დასტა,
ფულუროში ჩასტა,
ფულუროში ვინ და—
თუთრი ციუეი დასვდა.
როგორ დასვდა ციუეი?
ციუეი ზუად დასვდა.
ვერც შიასწრო რწეილმა
შავი ჩიხის გასდა—
ფულუროდან გასტა
და ხის წვეურსე ასტა.
სესე ჩიტი დასვდა...
ჩიტმა რომ ვაიგო,
ჩიტი დარწა სსსტად:
ასლავ შივაშუროთ
ვატოია-ვანტანტეს.
ვატოია-ვანტანტეს
სსვა ვერაზინ შეცვლის,
ის შიარწენს ჩვენს ციუეს,
ის შიარწენს ჩვენს ციუეს.

ც ი ს ჭ ა ღ ა ს ნ ა ხ ე ბ ი

კვირა 230440

სატი 3346 473265

— არ, დინახე, ბავშვებო, ეს გამოწვდი—ამაში შუა გზაში იდგა და შირს იფრებოდა.
 შოგაუბო შედგენ.
 გზა მტკინი იყო და დინახე შირს დაწვდილი ხეობაში. იქიდან შირსმა მალაღი შიგის და ღურჯი ეს ეს სოფლის გადასვლიდანაც შირსმა, მერამ იქ სულ სხანაში დასხანა იყო ღურჯი ეს კიბე დაწვდილი მალაღი შიგის. შოგაუბო თუჯის ვერ ამორებდნენ ამ სხანაში.
 — არ, ახლა დაჯერებო—მოუბრუნდა ამანადგის ამნათი.—თუ ჩქარა ვივლო, სანამ დაღამებოდეც კიბე შო

ვამწვებო ასეღეს. იქ უთუოდ კარგი გადასვლია. დინახე, იმის იქით ჩა ახოს...
 — შერე კიბე!—იყოთა ხარამ.
 — კიბე ჩაღად ვინა?—ვაღეჯოდა ამნათს.
 — მაშ, ესეი ჩოგორი უნდა ავიდეო?
 — ნუთუ არ იყო, რომ ახაფეჩი არ ახოს შიგის ავიდეო? კიბე სულაც არ დავეჭრებო!
 — ახაფეჩი?
 — ზეგ ჯერ იმ ღურჯმახე ავიდეო.— განმარტო უთულისკოდნე ამნათს და თითი ვაშეჯარა.— ზედაეო?

— ეხედეო, ეხედეო!—გრახმად უნა სიხეს ბავშვებს.
 — ამა, იქ კიბე ჩაღა სეპოროს ვაღა-ბიჯებს და უღეე კიბე ხარ!
 — ვე შენთვის ავიდეო.— ახაფეჩი კ-მაში ამნათის უსტოროს მსა დათო.— ნეტავი, ვეუ შქობაღეს შენისთანა გრძელი ფეჭეტი.
 — ნუ ვეშინოთ, ვინც ვერ აწვდეს, მე თუიონ ავიდეო კიბე ამნათის ამ დაბარებამ შოგაუბოებს აღტიკებს მოხეჯარა.
 — წაიდეო!—გრახმად შექმანეს შო და ამნათს ვეჭრებო ამოუღებენ შუადღე იყო. ცხელია. ხეობიდან

შეგნარის მხარაღი ამნათი.
 — ნავი რომ ვეჭობდეს. წაღ-წაღ უთუდიო.— თქვა ხარამ.
 — კარგი იქნებოდა, — დაეთანხმნენ სხვებს.
 — წაღი დაღმა შიღის, ზეგ ეს აღმა მიუღიჯარო.— შენიშნა ამნათს.— ნავი სულაც არ გამოგადეგებოდა.
 — კიდევ კარგი, რომ არა ვეჭვებს— თქვა ხარამ.
 — შენ თუ ვინა, დაბრუნდი.— უთხრა მას ამნათს.
 — არა!— იუთარა დათო.— მე კიბე შირსმა, იქიდან უნდა ვაღმიუთხედიო! მიღიოდნენ და გზას მოლო არ უნა-

და. ლურჯი ცა ისევ იქ იყო. მაღალი მთებიც იმავე ადგილზე იდგნენ. ასმათი შორიდან უთვალთვალბდა ადგილს მთის წვერზე, საიდანაც ცაში უნდა აე-ბიჯებინა. ცაში სიარული განა ძნელი იქნებოდა. იქ სულ ვაკე იყო, დიდრონი-დიდრონი ქვები და ვაგრობებიც არ ჩან-და.

— ვის მოშვიდა?—ჰკითხა თანამგზავ-რებს ასმათმა და თვალებით პატარა ძმა მოძებნა. ის უკვე ჩამორჩენოდა უფროს ამხანაგებს. ყველაფერი მოკლე ფეხების ბრალი იყო!

— მე მოშვიდა! — ასმათს პირველი ნარია გამოეხმაურა. გზის პირას მტვრიან მოლზე მოიკალათა და თავისი საუზმე გაშალა. სხვებაც ასე მოიქცნენ. ჭყინტი ყველი და თორწენში გამომცხვარი თბი-ლი მჭადი ძალიან გემრიელი იყო. ახლა ცივ წყაროს წყალსაც არ დაიწუნებდნენ. მთებში სადმე ნახავდნენ წყაროს, მანამ-დე კი როგორმე უნდა მოეთმინათ.

უცებ ვეწნების ეღარუნი გაისმა. მოგ-ზაურებმა ყურები სცქვიტეს.
— რა ხმაა? — ყველას მაგიერა ჰკითხეს ნარია ასმათს.

— ხარები მოდიან მთიდან. აი, ხედავი?
— რჩოლია ხარები? — შემკრთალი ნარია წამოღდა და თავისი საუზმის ნარ-ჩენები ხელუხლებლივ დასტოვა მოლზე.

— აბა, ჩქარა, ბევრეგობო, ბურქებს შევე-ფაროთ! — დაიძახა ასმათმა, რომელსაც სხვებზე ნაკლებად არ ეშინოდა რჩოლია ხარებისა, პატარა ძმს ხელი ჩასჭიდა და გრძელი ფეხების ტყაპატყუბით მწვანე ბურქებისაკენ გაიქცა.

მთის მსუყვე ბალახით გასუქებულმა ლომა ხარებმა ვეწნების ეღარუნი ჩაი-არეს. ბურქების გასცდნენ წვერმოშვებული მწყემსებიც. სულ ბოლოს ჯოგის ავი ქოფაკიც მიეფარა თვალს.

— გამოლით! — დაიძახა ასმათმა. ის და დათო უკვე გზაზე იდგნენ და სხვებს ელოდნენ. — ამ ხარებმა, აღბათ, ცაში

ლაილა პაპია

შეპოღომა

ნახატები ზუკაბა შორჩხინოს

ატმის სურნელი დამგვარა,
ვაშლს დაბრაწვია ღოყები,
ხელში კალათა მიჭირავს,
სოფლის ორღობეს მოვყვები.

ჩამწყრივებულან გზადაგზა
ვაბები რქებდაგრეხილი,
ვაშლით, მსხლითა და ქლიავით
დახუნძლულია ხეხილი.

შემოგვესიგნენ ჩიტები,
ვერ შეველით საფრთხობელები,
სულ მარცვალ-მარცვალ გაკენკენს
დაშაქრებული მტევნები.

ჩიტებში ერთი ყოფილა
შეუპოვარი ყველაზე,
თურმე მალულად ჰჭონია
ბუფე ზეგ საფრთხობელებზე.

ვიჩქაროთ, რთველი ვიჩქაროთ,
დარმაც დარობა ინება,
ვიჩქაროთ, თორემ გაგცვადეს
ამ აბეზარა ჩიტებმა.

იბალახს,—თქვა ისევ ასმითმა, როცა ყველა მოგროვდა,—იქ გასუქდნენ ასე!
—რა კარგი ბალახი ყოფილა!—დაუმატა ნაირამ,—ჩვენ როდის ავალთ ცაში?

—ჯერ შორია.

—აბა, რა უნდა ვქნათ?

—უნდა ვიაროთ. ორ-სამ დღეს მაინც მოუწუნდებით.

—შენ ხომ თქვი, მალე მივალთო.

—მერე რა, რომ ვთქვი. ცა შორს არის. აი, შეხედე! ასე ახლოს ხომ არ გგონია!

—ლამაზობით სად დავიძინებთ?

—სახლში. დილას ისევ წამოვალთ ხოლმე.

—ახლა უკან დავბრუნდებით?

—ჰო, დავბრუნდებით. დილას ისევ წამოვალთ, მესამე დღეს უკვე ცაზე ვიქნებით.

—რა კარგია!—ნაირა გახარებული იყო,—ნეტა, ნავი გვეყონდეს!

—მაშ, ახლა კი წამდვილად გამოგვადგებოდა. ხვალ გზა ამ ადგილიდან გავაგრძელოთ. კარგად დაიმახსოვრეთ ბუჩქები!

—გეახსოვს, გეახსოვს!—შესძახეს მოგზაურებმა და ხელახლა დაადგნენ გზას, რომელზედაც ჯერ კიდევ იდგა ლომა ხარებისაგან დაყენებული წითელი მტვერი.

—ამალამ აღრე დაიძინეთ,—დაარიგა თანამგზავრები ასმითმა,—ხვალ ძალიან აღრე დაგვეჭირდება ადგომა.

—მეც ხომ წამიყვანთ?—ჰკითხა დას დათომ.

—უშენოდ რას ვივარგებთ მთებში!—გაამხნევა ასმითმა,—ამდენ გოგოებს ერთი ვაჟკაცი ხომ უნდა გვახლდეს! თოფი უსათუოდ წამოიღო.

—მე დღესაც მომქონდა.

ლამით ყველამ სიზმარი ნახა. ბნელ ხეობაში მიდიოდნენ და ცა სულ ახლოს იყო, სულ ახლოს, ხელით მისწვდებოდა.

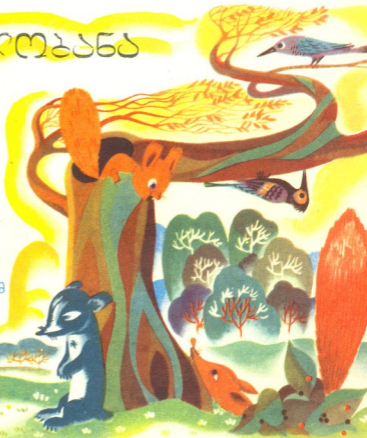
კუკუღამალოზანა

მუხის ფოხნიხაილი

საყვირს უკრავს გუგული,
დაფდაფს, უკრავს კოდალა:
«გუ-გუ დამალოზანა!»
«კუ-კუ დამალოზანა!»

მაჩვი ხუჭავს თვალებს,—
«დაიმაღეთ მალე!»

იმალეა ციყვი—
მარდია და მალია,
მელამ რა ჰქნას, კუდი რომ
ვერსად დაუმალია.

ლენინის ჩამოსვლა რუსეთში

ლენინგრადში, ფინეთის ვაგზლის მოედანზე, აღმართულია ლენინის ძეგლი. ვლადიმერ ილიას ძე ჯავშნოსნის კოშკურაზე დგას, პალტო გადაუხსნია, ხელიწინ გაუწვდია და სიტყვას ამბობს.

ეს ძეგლი ორმოცდაათი წლის წინანდელ ამბავს მოგვაცოცხლებს.

ლენინს მეფის ხელისუფლება დევნიდა. ამიტომ, რამდენიმე წელი საზღვარგარეთ გაატარა. 1917 წლის 16 აპრილს კი სამშობლოში დაბრუნდა.

მატარებელი, რომლითაც ვლადიმერ ილიას ძე, ნადეჟდა კონსტანტინეს ასული და სხვა ბოლშევიკები მოდიოდნენ, გვიანღამით ჩამოვიდა. მაგრამ მათი ჩამოსვლის ამბავი ჯერ კიდევ დღისით მოედო ქალაქს. ვაგზლის წინა მოედანი და ახლომახლო ქუჩები ხალხით გაივსო. გაზაფხულის ქარი არხვედა დროშებსა და ლოზუნგებს. ლოზუნგებზე ეწერა: „სალამი ლენინს!“

თებერვალში რუსეთში რევოლუცია მოხდა. მუშებმა და ჯარისკაცებმა მეფე ჩამოაგდეს. მაგრამ ხელისუფლება კაპიტალისტებმა და მემამულეებმა ჩაიგდეს ხელში და თავიანთი დროებითი მთავრობა შექმნეს. დაიწყო ბრძოლა სახალხო ძალაუფლების—საბჭოთა ხელისუფლების მოსაპოვებლად. რევოლუციური პეტროგრადი თავისი საყვარელი ბელადის დაბრუნებას ელოდა.

და აი, ბაქანზე საპატრიო უარაული ჩამწკრივდა. როგორც კი ლენინი გამოჩნდა, ჯარისკაცები და მეზღვაურები უარაულში ჩადგნენ, სამხედრო ორკესტრმა „მარსელიოზა“ დაუკრა.

ვლადიმერ ილიას ძემ მისახალმებელი სიტყვა წარმოთქვა. ყველას რომ გაეგონა, ჯავშნოსანზე იდგა და ისე ლაპარაკობდა.

ლენინმა რუსეთის პროლეტარიატს პირველი დიდი გამარჯვება—მეფის ჩამოგდება მიულოცა და სოციალისტური რევოლუციისათვის საბრძოლველად მოუწოდა.

ნახიტი რაპუხ სუხშირძისა

ნიკო პაპა

მონაწილე

სახატები ჯანა ლომიანი

არ იცნობთ ნიკო პაპას? დიდი უღვაშე-
ბი აქვს და თავზე ერთთავად ბოხოხი ახუ-
რავს. ამბობენ, კარგი მონადირე იყო.
ახლა აღარ ნადირობს, დაებურღო, გაიძახის.
მისი ოთახის კედლები ნადირის ტყავები-
თაა აპრეღებული.

ერთ კედელზე დიდი ხალიჩა აქვს ჩამოთა-
რებული. ზედ ჯვარედინად ორღულიანი თა-
ფი და ხმალი ჰკიდია; ქვემოთ კი—მოვერ-
ცხილტარიანი ხანჯლები.

სალამოობით, მზე რომ მთას ამოეფარე-

ბა, ნიკო პაპა სახლის წინ გამოვა, დიდ
კუნძზე ჩამოჯდება და ყადრონს აბოლებს.

ბიჭებს ძალიან გვიყვარს მისი დაპარაკი.
რას არ იტყვის, რას არ მოგონებს. ამბო-
ბენ, მონადირეებმა ბევრი ტყუილი იცა-
ნო, მაგრამ ჩვენ გვეყვარა ნიკო პაპასი. შე-
მოგუსხებებით გარშემო და პირდაღებული
შოშიებით შეგყურებთ.

— ნიკო პაპა, — ეკითხება გელა, — მგელი
მოგვიკლავს?

— როგორ არა, შვილო, მგლის მეტი რა
დამიხოცავს!

— დათვი?
— დათვიც.
— ნიკო პაპა, სპილღო?—ჭკითხა პატარა შაქრომ.

ყველას გაგვეცინა.

— ბიჭო, შე სულელო, სპილღს აქ რა უნდა?—ვუთხარი და ნიკო პაპას გადავხედე. სწორი ვარ თუ არა-მეთქი.

— მართალია, შეიღო, ჩვენში სპილღ არ არის.

— გვიამბე რამე, ნიკო პაპა.

— გვითხარი, გვითხარი...—ყველანი შევხვეწეთ.

— კარგი, რაკი არ მეშვებით, ერთ ამბავს მოგაკვებით.

ჩვენ უფრო ახლოს მივიყუყუეთ და სმენად ვიქვეცით.

— ეს იყო ძალიან დიდი ხნის წინათ,— დაიწყო ნიკო პაპამ,—მაშინ ახალგაზრდა ვიყავი, ძალ-ღონე მერჩოდა; ტყეში ისე დავდიოდი, როგორც ჩვენს შარაგზაზე.

იმ დღით ადრე ავდექი. ჩანთაში საგზალო ჩავიწყვე, თოფი გადავიკიდე, აღმასას და ვუსტვინე და გზას გავეუდექი. შემოდგომის პირი იდგა. ცოცხა.

სოსიკაანთ ნასახლარს გვერდი ავუარე და ტყის ბიდიკს დავადექი. ხმედ ფოთოლს ფეხქვეშ შარიშური გააქონდა. ხევეში რომ ჩავდე, ხმაური შემომესმა. გავისუსე. გავეძახე:— ეჭიო!.. ხმა არავის გაუცია. მაშინ კი მივხედი, დათვი იქნება-მეთქი. ხეს ამოვეფარე. კარგა ხანს ველოდე. მერე გულმა აღარ მომიტმინა და საფარიდან გამოვედი. გამოვედი და რას ვხედავ: პანტის ქვეშ დათვი წამოგორებულა და თავის ბელებს ვთამაშებდა. ერთ ამბავში იყვენენ. ჩამელიმა. ავიღე თოფი და დავუმიოხნე. დათვმა შემნიშნა. წამოხტა, ბელებს გადაეფარა და საცოდავად აბურღლუნდა. თავს ისე იქნევდა, თითქოს მემუდარებოდა, ჩემს შვილებს ნუ ესვრიო. აბა როგორღა გავიმეტებდი!—თოფი მხარზე მოვიგდე და გზა განვაგრძე...

იმ დღეს ხელცარიელი დავბრუნდი შინ...

რას ცინავენ სადი

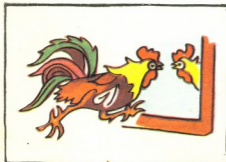
ქ. გომიკაძისილი

ტიკ-ტაკ, ტიკ-ტაკ,
ჩქა-ჩა, ჩქა-ჩა,
ვა-ი-ღვიძე,
ძი-ლი კმა-რა,
აღრე უნდა ადგე დილით,
დაიბანო შევირცხლად პირი.
ამ ჩემს ტიკტიკს რად არ უსმენ?
ივარჯიშე, ისაუზმე-
გაიხურე მარდად კარი,
სკოლისაკენ გიხმობს ზარი...
დრო არ იცდის, გარბის, გარბის,
დაფუსფუსებს ციყვი, ზღარბი,
აბა, შეხე, ჩქარობს ყველა,
ფუტკარი და ტიანჭველა.
გამოგაჩენს, გასახელებს
სიბეჯითე, თავდადება,
სიზარმაცის წიშანია
მუდამ საქმის გადადება!
ტიკ-ტაკ, ტიკ-ტაკ,
ჩქა-ჩა, ჩქა-ჩა
ვა-ი-ღვიძე,
ძი-ლი კმა-რა!

25

+

ნახატი ი. ულისაძის

ა ზ ი ღ მ

ვლადიმერ ასლანაშვილი

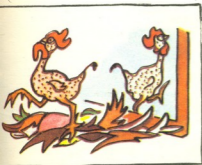
სოფელში რთველი გაჩაღდა. ზაზა გიგოს ვენახშიაც მსიარული ვივილი-სივილი გაიხშა.

ოთარი ხან ერთ ვაზთან მიიბუნდა, ხან მეორესთან, ზატარა კაღალთაში მწიფე-ღუღღუდა მტკვნებს ფრთხილად აღაბუბდა.

ზაზა გიგო ვაზებს შორის დადიოდა და მტკვნიან ლერწებს დანით აჭრიდა. ერთი ისეთი ლერწი ააჭრა, ზედ ათი მტკვანი მანაც იქნებოდა.

— უპ, რამხელა აკიდობა, რამხელა! — იძახდა განარებული ოთარი.

— არა, შეილო, ეგ აკიდო არ არის, მაგას ხსა ჰქვია, აკიდოს ახლა ავიჭრი! — თქვა ზაზამ და ვაზის ძირთან წაიშეხლა, ორმტკვნიანი ლერწი ფრთხილად ჩამოჭრა და ოთარს გაუწოდა.

გვრიტი

ქართული ხალხური ზღაპარი

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი გვრიტი. ცნობრობდა თავისთვის ერთ სესე.

ერთსელ თავისი ბარტყების საჭმლისათვის შორს მოუსდა წასვლა. ბოროტმა კაცმა ამ დროს ბარტყები ამოუსხა ბუდიდან და შინ წახსნა. დაბრუნდა შინ გვრიტი და შვილები ბუდეში აღარ დაუსვდნენ. დაღონდა მწარედ. წავიდა ბარტყების საზოგნელად. შემოეკარა წინ მამლი.

გვრიტო, გვრიტო, სად მიფრინავო? შვილების საზოგნელად.

მეც შენი მშველელი ვიქნებით. ძალიან კარგო.

იარეს, იარეს და ახლა მასთი შემოეკარათ გსსე.

გვრიტო, გვრიტო, სად მიფრინავო? შვილების საზოგნელად.

მეც შენი მშველელი ვიქნებით. ძალიან კარგო, — დაეფუნა უკან მასთიც.

იარეს, იარეს და ახლა ფილთაქვანს უ ქვანსაუი შეხვდათ გსსე.

გვრიტო, გვრიტო, სად მიფრინავო? შვილების საზოგნელად.

მეც შენი მშველელი ვიქნებით. ძალიან კარგო, — გამოუდგა უკან ფილთაქვაც.

ბუფრი იარეს, თუ ცოტა იარეს, ბოლოს წინ შემოეკარათ ვირი.

გურიტო, გურიტო, ხად მიფრისხალო,
შვილების საზოფელადაო.

მეც შენი მშველელი ვიქნებით.
ძალიან კარგოთ, — დაედევნა უკან
ვირიც.

მივიდნენ ღამით ერთ სოფელში.
დაუგდეს ეური. ერთი სახლიდან ზატა-
რა გურიტების საცოდავი ჭეივილი შე-
მიცხმბათ. ეველანი საომრად მოემზა-
დნენ. ვირი კარებთან აიკუსა, მასათი
კარებიდან შეძვრა, სსვანი ერდოდან ჩა-
ვიდნენ სახლში. მამალი ბუსრის თავსე
შეფრინდა, ფილთაქვა ნაღვერდლში
ჩაფულა, მასათი ბუსრის ზირას დაერ-

ჭა. გურიტი გალიასთან მიფრინდა თა-
ვისი ბარტყების გამოხსმუგბად.

ამასობაში გლეხს გამოეფლიდა. წა-
მოვარდა ზეზე, ბუსართან მიიჭრა, ცე-
ცხლი უნდა ანთო. ამ დროს ფილთა-
ქვა გასკდა და ნაღვერდლი თვალეში
შეაუნრა, მასათი ბარბაქოში შეერჭო, მ-
ამლმა ზევიდან დაჭეილა. გლეხი შე-
შინდა, კარეთ გამოვარდა. აქაც ვირმა
ერთი ღონიერი წისლი ჭერა და გონე-
ბა სულ დაუბნა.

ამასობაში გურიტმა გალია გაუღო
თავის ბარტყებს, შეისსა მსრებზე და
ბუღისხავენ გაქანა.

652/199

76055
საქართველოს
სახელმწიფო

ახალგაზრდა მოსახლეობის
ნახატი

- „იალაღე“—ნახატი მ. მონაშვილი-
- სა
- „მებღრები“—ნახატი ი. ციხარ-
- შვილი
- „ხენა“—ნახატი ა. თურმანაშვილი
- სა
- „ნატურმოტი“—ნახატი ც. ხაშველაშვილი
- სა
- „მეცხვარე“—ნახატი ს. ჯამბაშვილი
- სა
- „ევაგილები“—ნახატი შ. შაშველაშვილი

